

Király László

HAJNALI

Valaki csenget. Kipattanok
kusza álmaimból s vígan
hosszúgatyát rántok magamra,
vidáman, mint hajdani öregek.
O ma jeunesse abandonnée...

Francia napom lesz, miazisten?!
Vagy talán orosz hercegekkel
múlattam át magányos éjszakám?

Olyan vagy, mint ők.
Tisztára! –
hallom a lóporos hordó
Benczédi Sándor mestert,
jó bátyánkat, a műtermében,
lapos léccel pofozva jobbról-balról
agyag fejemet.
– Olyan, olyan. Vagy mint Puskin!
Jó lesz – rikkant. – Jó lesz. Abbiza!
Egy Királynak
rosszabb is lehetne, atyafi!

A búbánat csenget odalentről?!
Kitekerem zsenge nyakad, öcsém',
Megskalpollak!

– Nyitom, nyitom... – hörgöm
az átkozott kaputelefonba.
– Köszönjük, köszönjük – dalol vissza
két hajnali csalogány...
Ki jön hozzám, Teremtőm, ez órán?
Ha túlélélem –

ötpercenként borotválkozom,
 legszebb gúnyám öltöm magamra!
 Ezután...

... Sokat megélt bájos küszöbömön
 kettő szelíd, halk banya áll, ki még
 sosem bucskázott át saját fején:

- Beszélgetni szeretnék...

Ön szerint

érvényes-e még a Biblia?

Él-e Jézus mindnyájunk szívében?

Látom magam - majd - az Ítélszék előtt.

Csupa bűn a lelkem,

fortyogó üstök az emlékeim.

Mentségem semmivel egyenlő.

Enyhítő körülmény:

csupán ez a vers. Egyedül.

Hűséges, becsapott, tanácstalan.

ELTÁVOZÁS. KÖNYVTÁRRENDEZÉS

In memoriam Katona Éva

Amikor fúj a szél... -

Eredményeink

úgyszólván lehangolók - mondta a fanyelű

Professzor-Doktor-Hervadó-Vén Kisasszony

hidegen.

- Törekvéseink gyümölcstelenek.

RÓMAI KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA

Legyünk készen a legrosszabbra is - igyekezett
 szemünkbe nézni a fürgemenyét Triska doktor,

de túl fiatal még ő az effélékhez –
kereket oldott legott.

HAZA A MAGASFÖLDSZINTEN
(Határ Győző. Versek)

Mindnyájan Isten kezében vagyunk –
öregeskedett az ifjú pillangó Réka,
tömegek s hangok legfőbb ura, operarendező.
Hogy jön ez ide?!

A SÓVÁRGÁS BIRODALMA
(Kenéz Feri remeklése. Könyv. Loptam)

Nincs hová menekülni – nagy kár! – Európa-szerte,
azonos terep – röstellkedett Ráncsa doktor
rendíthetetlen értelem magasában,
kifogástalanul.

A BÖRTÖN SZAGA
(Bodor Ádám. Oszlop. Kikerülhetetlen.)

Ennyi vért én még nem láttam, ennyi nincs is,
amennyit mi felhasználtunk – roskadozott
a kimerült, tántorgó Hodzsa doktor,
vezér, ki épp elvesztett egy hadjáratot,
s rosszra vár.

A LÓ MEGHAL A MADARAK KIREPÜLNEK
(Kassák)

Mi marad énnekem? Mi a teendő? –
bámultam faggatva a behavazott ablakot.
– Orvos vagyok, gyógyítanék, de ez mostmár
csakmikettőnkre tartozik... –
tárta karjait a semmibe nézve Ráncsa, az ember.
A szamuráj!

Miközben A BETHLEN BÁSTYA DALLAMA szólt.
(Odakint. Írta KáeL)

Amikor fújt a szél.

A REPÜLŐ BÚCSÚJA

Távozót, elszállót
megkönnyezni, Barátném,
balgaság.
Gyémánt gyöngyeit Ön
pazallja nyírfákra!
Legenda kél belőlük,
rügycet pattint az ág.
Gazdának háza lesz,
bujdosónak sátra.

Hadd dolgozzák földjét
páncélos bogarak!
Dús emlékek melege
gőzölgjön e tájon.
Önmagát ügyelje!
A szűzies szerelem
hó fényében táncol.
S csak integet –
hogy fájjon.

IGAZOLVÁNY

Hervay Gizinek, azon is túlra

Ím, igazolványom, a vers:
magyar vagyok.
(A kutyafáját!)

Magyarok között is: romániai.
(A szépszerelmit!)
Azon is túl: erdélyi.
(A búsba!)
Legvégül: székely.
(A kuvasz életbe!)
S tetejébe: lófő.
Lófő. Ló. Fő. Hallod?
(Asszamaszta!)

Nem csoda hát, ha időközön átlépve,
jókedvemben, éppen itten, Gizellám,
érintetlenül áthaladva a párjanincs
Balta Alba kartier rettentő,
bukszára bukó lányai között,
Bukurestiben – –
lengyel almát cipelek Felétek,
stílusosan a Cybulski-vodkához.

Patientia! Türelem! J'arrive!
S nem lesz csoda, ha legeslegvégül
– azaz még egyszer, újra, törölhetetlenül,
e csúcokra igyekvő poétabandával –
dajkáljuk egymást, fél-egész pucéran,
ki-ki mód és találékony szív szerint.
Legmagyarabb költők, balkáni fővárosban –
deportált ősök emlékezetére!
Bátran-szomjan, éles dallal, bár
időről időre kegyeletlenül.

És hogy múlik a semleges idő!
Kipányvázhatatlan.
S hova lettünk, mivé levél,
ó, lelkünk ifjúsága!

Brazil kávé.
Kínai táska.

Kubai sapka:
Che Guevara...
Jenki nadrág.
Schengeni öv(ezet).
Német ing...

TUNDRA

Gennagyij Kagannak

Terelik őket.
Havas mezőkön.
Nyomaik szertefutnak.

Recsegő folyók jegén.

Megvakul minden emlékezet.

Medvecsapáson. Amíg élek.

De az én birodalmamban
dereng valami szerelmes igazság.

Tánya Szmirnova utca.
Al. Nyezvanov tér.
Mindörök és törölhetetlen.

Betűsétányok... Muzsikaösvények...
Majdnem költemény.